

קמניה החכם

טורקמניסטן

נדד פעם בעולם איש חכם אך עני,
ושמו קמניה.

יום אחד, לקראת ערב, הוא הגיע
לכפר כלשהו וחיפש מקום ללון.
תחילה ניגש לביתו של באי עשיר,
אך זה לא היה מוכן אפילו לתת לו
לעבור את הסף. כשראה את בגדיו

העניים של קמניה קרא:

"אין לי מקום לקבצנים!" וגירש

אותו.

קמניה הלך הלאה וניגש לצריף

עלוב, שעמד לא הרחק משם.
"האם תמצאו לי מקום לינה?" שאל.
"תכנס, תכנס. אמנם אין לנו במה
לכבד אתך, אבל מקום לשכב וללון
תמיד ימצא."

קמניה ניכנס לצריף ורואה: סיר
עומד מעל האש ובסיר מתבשל דבר
מה.

"כנראה אקבל כאן גם משהו לאכול"
חשב.

עבר זמן ומהסיר יצאו כל הזמן
אדים ורעש בישול. אך בעלת הבית
השכיבה לישון את הילדים בלי
להרים את מכסה הסיר.

"מדוע את משכיבה את ילדיך בלי

לתת להם לאכול?" שאל קמניה.
בעלת הבית הסתכלה קודם האם

הילדים כבר נרדמו ואחר כך אמרה:
"אורח יקר, נגעת במקום הרגיש
ביותר שלנו. אין לנו כאן מה לאכול,

הילדים בוכים מרעב, צועקים 'רוצים
לאכול!' ואנו מרמים אותם. שמים
אבנים בסיר, המים רותחים ואנחנו
מסתכלים לתוך הסיר ואומרים:
'תכף הבשר יתבשל. תישנו, תישנו
ילדים. נעיר אתכם כשהתבשיל יהיה
מוכן', והם נרדמים בשקט."
קשה היה לקמניה לראות עוני כזה
ולבו כאב. כשכולם כבר ישנו הוא
יצא בשקט מהצריף, הוציא איל
מהמכלאה של הבאי העשיר והביא
אותו לצריף העניים.
"תבשלו אותו ותאכילו את הילדים"
אמר.
ובעצמו לקח קנקן מים גדול ועלה

"ומתי אכלתם אותו?"
"בלילה, כשהגשם ירד. הרטיב לנו

לגמרי את הכותנות!"
ובשנה הזו הגשם האחרון ירד לפני
שלושה חדשים. חשב הבאי:
"כן, הם נזכרים איך שאכלו את
הבשר באביב."
וחזר הביתה בלי כלום.

על גג הצריף.
כשהבשר התבשל ההורים העירו
את הילדים, ואלה בתאוה התנפלו
על האוכל. ובאותו זמן קמניה התיז
מים עליהם מהגג דרך החורים
שבתקרה.
למחרת בבוקר הבאי ראה שחסר לו
איל במכלאה. הוא נזכר בקבצן
שהלך לישון אצל השכנים העניים
וחשב:
"זה הם בוודאי לקחו לי את האיל!"
הוא הלך לצריף השכן, קרא לילדים
ושאל:
"אכלתם מתישהו בשר."
"אכלנו! אכלנו!" ענו הילדים.